

poslanstvo je opravljal z vso odgovornostjo, saj mlademu rodu gozdarjev – gozdnim poklicnim delavcem in gozdarskim tehnikom ni posredoval le strokovnega znanja, ampak jih je navduševal in vzgajal za spoštljiv odnos do dela, gozda, soljudi in domovine. Kar osemnajst generacij mladih gozdarjev mu je lahko hvaležnih za znanje o različnih gozdnih delih, ki ga danes potrebujejo pri poklicnem delu.

Čeprav je imel nagnjenje in sposobnost za pedagoško delo, se je l. 1986 odločil za raziskovalno delo na gozdarskem inštitutu v Ljubljani. Začel je načrtno proučevati različne tehnike dela pri pridobivanju lesa, imel je polno načrtov za nadaljnja raziskovanja. Dobro se je zavedal, da znanje ne sme obtičati v predalih, ampak ga je treba posredovati tja, kjer bo koristno uporabljeno, zato je objavljajl članke v strokovnih revijah in z referati sodeloval na gozdarskih prireditvah. Pisal je z lahkoto, kar ni dano vsakomur. Njegova bibliografija obsega čez petdeset objavljenih strokovnih del, med katerimi so tudi obsežnejše samostojne publikacije. Omeniti velja knjigi Posek in spravilo lesa iz

l. 1972 ter Podiranje in obdelava dreves iz l. 1988, v katerih je posebej opozarjal na varnost pri delu. Če bo zaradi boljšega znanja kakšna nesreča pri delu v gozdu manj, bo tako tudi po Jernejevi zaslugi.

Pri pisanju se ni zadovoljil le s strokovnim opisom predmeta ali pojava, ampak je iskal ustrezno strokovno besedo, ukvarjal se je s strokovno terminologijo, o čemer pričajo številni popisani in urejeni lističi, ki so ostali na njegovi delovni mizi.

Pri Jerneju velja omeniti tudi njegove značajske poteze. Znal je razveseliti družbo, rad je v njej tudi zapel in to iz srca. Svojih misli ni skrival in prilagajal okoliščinam. Povsod, kjerkoli je delal in bival, je skušal dodati svoj prispevek.

Zapustil nas je v polni zagnanosti za delo, do zadnjega je upal in se veselil, da bo začeto delo lahko tudi nadaljeval. Njegovi neuresničeni načrti nas obvezujejo, da z enako zavzetostjo nadaljujemo pot, toda žal brez našega Jerneja.

Andrej Dobre

NAŠI NESTORJI

FRANC PADAR

Franc Padar se je rodil 26. februarja 1849 v Gojničah pri Ljubljani. Po končani osnovni šoli je absolviral tri razrede realke v Ljubljani, dveletno gozdarsko šolo na Snežniku (1870–71) ter enoletno kmetijsko šolo v Mödlingu pri Dunaju (1872). Izpit za gozdno tehnično pomožno in varstveno službo je opravil l. 1874 v Celovcu.

S službovanjem je pričel pri Kranjskem deželnem odboru leta 1872, po petih mesecih pa je odšel v Postojno in postal nadzornik gozdnih nasadov na Krasu. V tem času je tudi predaval gozdarske in kmetijske predmete na ljudski in nadaljevalni šoli.

Od leta 1875 je deloval kot gozdar v več krajih Kranjske dežele; najprej v Radovljici (do 1881), nato v Postojni (do 1893), v Novem mestu (do 1897) in zadnja leta v Škofji Loki. Umril je leta 1907.

Franc Padar je eden prvih strokovnih gozdarskih piscev v slovenskem jeziku. Že kot gojenec snežniške gozdarske šole je objavljajl članke v Novicah gospodarskih, obrtniških in narodnih in z njimi pozival javnost k pogozdovanju ogolelih površin na Krasu. Razlagal je strokovni pristop k pogozdovanju, k preprečevanju škod in poškodb v gozdovih, razlagal primernost posame-

znih drevesnih vrst za določena rastišča itd. Dva članka je posvetil popularizaciji snežniške gozdarske šole.

Bibliografija: »Iz gozdarske šole na Šneperku«, Novice gospodarske, obrtniške in narodne, Ljubljana 1869 in 1870. »Kakšno zemljo ljubijo gozdna drevesa in kakšna lega je zanje prava«, Ibid. 1871. »O gospo-

darstvu v gozdih na Krasu«, Ibid. 1882. »Sadimo smolnati bor!«, Ibid. 1884. »Opazke pri pogozdovanju«, Ibid. 1886.

Občina Zgornje Vreme je leta 1886 imenovala Franca Padarja zaradi zaslug pri pogozdovanju golih kraških zemljišč za častnega občana.

Cvetka Koler

Novice iz Bistre

Spodnja postaja gravitacijske žičnice v Soteski spreminja podobo. Na sliki je Janez Cvetek, tesar iz Ukanca pri Bohinju, z eno od 3300 skodel, ki jih je namestil na njeni južni strani strehe. Ob tem smo dolžni posebno zahvalo vodilnim delavcem GG Bled in njegove TOZD Bohinjska Bistrica ter tovarišema Cirilu Remicu in mag. Janezu Pogačniku iz Splošnega združenja Gozdarstva Slovenije, ki so pokazali veliko razumevanja za pobudo, da objekt iztrgamo zobu časa in s tem omogočili, da so se obnovitvena dela na njem pričela in da tako lepo napredujejo.

V Jelendolu in na Jezerskem smo naleteli na ogrodje Vrtačnikovih obesnih postaj nekdanje žičnice. Najdene dele smo odpeljali boljšim časom naproti. Za pomoč pri delu se zahvaljujemo direktorju TOZD Transport in mehanizacija GG Kranj tovarišu Viljemu Novaku in kolegu Miranu Hafnerju.